

PLAYING
AT
HER TABLE

FERDINANDO
FREGA

OM AAN HAAR TAFEL TE SPEEL

The Art of Attraction · 02

Die jare het verbygegaan, al was dit nie baie nie, en tydens lesse en pouses was my klaskamer die gimnasium. Tussen basketbal, vlugbal en vyfmansokker het ek my tyd daar deurgebring. Elke keer as 'n onderwyser die regte klaskamer binnegestap en my daar gevind het, was hy bekommerd oor wat ek doen – maar ek het net vir droë klere ingekom, weens die sweet.

Ek het gedink ek kon speel en ongemerk bly, maar teen daardie tyd het ek reeds my motorfiets gehad, 'n Laverda 125. Ek het goed aangetrek, en my ma se beursie het my uitstekend gedien wanneer daar los kleingeld in was; as die note heel was, sou ek hulle nooit aangeraak het nie. Dit was die perfekte strik.

Sy het die geld by my pa gevat terwyl hy slaap en vir my gesê om nie 'n woord te sê nie, en ek het dit by haar gevat wanneer sy nie kyk nie. Ek was immers 'n seun met die naam Frega – in Italiaans, die een wat knyp. Ahahahahaha.

Eendag in die gimnasium het 'n mooi meisie na my toe gekom, lank en skraal, en begin praat. Jy het nie 'n rekenmeester nodig gehad om haar totaal uit te werk nie.

Sy het my genooi om haar te kom sien. Sy het twintig kilometer van die dorp af gewoon, en een middag het ek op die motorfiets vertrek om haar te besoek.

Toe ek aankom, het ek haar huis gebel om te sê ek is in die dorpie en dat ons kon ontmoet, maar sy het teëgestribbel en probeer om my te oorreed om na haar huis te kom en die hele familie te ontmoet – die hond ingesluit.

Ek het weer op die motorfiets geklim en teruggery van waar ek gekom het. Die volgende dag het sy tot die aanval oorgegaan en my gevra waarom ek nie na haar huis gekom het nie, en ek het geantwoord: ek was nie aangetrek vir 'n amptelike verlowing nie, en ek het nie eens die ringe saamgebring nie.

Sy het my vir meer as twee maande nie gelos nie. Elke dag dieselfde vraag: wanneer sien ons mekaar? En elke dag dieselfde antwoord: kom ons kyk wanneer my ma vry is, sodat jy haar kan ontmoet.

En sy: hoekom?

En ek: dis noodsaaklik dat jy met haar oor die weg kom. Die arme ding sit in 'n rolstoel – iemand sal na haar moet kyk.

Toe sy die situasie verstaan waarin sy sou instap, het sy nooit teruggekom nie. Die volgende dag was sy weg.

'n Paar jaar later het ek haar in 'n supermark raakgeloop en haar aan my ma voorgestel, in uitstekende vorm. Tussen die reëls deur het sy my gevra wat gebeur het – hoe sy herstel het, hoe sy genees het – en ek het geantwoord: stamsel terapie en die towerkrag van vroue.

My ma het na my gekyk, toe geglimlag en gesê ek is werklik haar seun, maar dat iemand vroeër of later my pels die regte kant toe sou stryk. Wat sy nie geweet het nie, was dat ek my

pels gereeld verwissel het, en dat sy nooit twee keer dieselfde weergawe van my sou vind nie.

Ferdinando